

Sygn. akt III CSK 299/16

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa J. M.
przeciwko B. S.A. w W.
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 lutego 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 21 marca 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący wskazał na potrzebę wykładni art. 76 ust. 3 ustawy prawo upadłościowe i naprawcze w brzmieniu sprzed 1 stycznia 2016 r. (Dz. U. z 2015 r., poz. 233, dalej: „ustawa”), w zakresie obejmującym wyjaśnienie pojęcia zwykłego zarządu oraz wskazania kryteriów dookreślających to pojęcie, to nie występuje ta przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.).

Przyjęcie skargi kasacyjnej na tej podstawie wymaga wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z dnia 11 stycznia 2008r., I UK 283/07; z dnia

13 czerwca 2008r., III CSK 104/08; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.; z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09, niepubl.).

Skarżąca w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie sprostала zasygnalizowanym wymaganiom. Odwołanie się do odmiennego nieprawomocnego wyroku sądu pierwszej instancji jest niewystarczające. Wymagane jest bowiem zawarcie w samej skardze przekonującego wyводу, prowadzącego do wniosku, że rozumienie przez sąd apelacyjny zakwestionowanego przepisu jest niezgodne ze sztuką dokonywania wykładni prawa.

Jakkolwiek ogólne pojęcie zarządu, ani też pojęcie zwykłego zarządu, czy też czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu nie zostały zdefiniowane ustawowo, to jednak w nauce i orzecznictwie już wyjaśniono, że termin „zarząd” obejmuje wszelkie czynności dotyczące zarządzanego mienia. Są to nie tylko czynności prawne, lecz również czynności faktyczne i czynności podjęte w postępowaniu zarówno sądowym, jak i administracyjnym (por. uchwałę 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 1991 r., III CZP 76/90, OSNCP 1991, nr 10-12, poz. 117). Przesądzone także, że określenia rodzaju czynności zarządu nie można odrywać od zarządzanego majątku, jego rodzaju i wielkości. W konkretnym więc wypadku ta sama czynność prawna może być czynnością zwykłego zarządu, w innym zaś wypadku może być czynnością przekraczającą zakres zwykłego zarządu. Dlatego też każdorazowo, w zależności od wielkości i charakteru majątku zarządzanego przez upadłego, badać należy, czy dana czynność jest związana z normalną eksploatacją i normalnym pobieraniem pożytków, a tym samym, czy jest czynnością zwykłego zarządu czy też czynnością przekraczającą ten zakres.

Zgodnie z art. 76 ust. 3 ustawy, upadły sprawujący zarząd własny jest w zasadzie uprawniony do dokonywania czynności zwykłego zarządu. Na dokonanie czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu jest wymagana zgoda nadzorcy sądowego, chyba że ustawa przewiduje zgodę rady wierzycieli. W sprawie zostało jednak ustalone, że „umowy zostały zawarte w sytuacji upadłości układowej spółki i ich celem było utrzymanie spółki w stanie

funkcjonowania i generowania zysków”. Sąd Apelacyjny wywiódł także, że przedmiotowe umowy – ugody z dnia 21 maja 2010 r. były ważne, gdyż ich zawarcie, jako czynności zwykłego zarządu nie wymagało zgody nadzorcy sądowego. W sprawie zostało też ustalone, że ustanowiony nadzorca nie wyrażał sprzeciwu wobec treści umów-ugód zawartych przez upadłą spółkę z Bankiem.

Dodać należy, że Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 25 marca 1994 r. III CZP 182/93 (OSNCP 1994, nr 7-8, poz. 146), także wyjaśnił, że zmiany następujące w stosunkach społeczno-gospodarczych, a zwłaszcza rozszerzająca się sfera prywatnej działalności gospodarczej, mają wpływ na rozszerzanie zakresu czynności objętych pojęciem zwykłego zarządu i na jego elastyczne rozumienie.

Na gruncie dokonanych ustaleń i w świetle powyższych uwag należało dojść do wniosku, że wątpliwość co do rozumienia pojęcia, czynności zwykłego zarządu na gruncie art. 76 ust. 3 ustawy, należały do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aj

I.n